

کارگران و معضل بی حقوقی!

شباهنگ راد

بیست هشتم دی ماه هشتاد و پنج

میادین کارگری مملو از اجحاف و بی حقوقی در حق کارگران است. عدم پرداخت دستمزدهای ناچیز کارگران توسط صاحبان تولیدی و کارفرمایان به یکی از معضلات عدیده ی کارگران تبدیل گشته است. مشکلات و مصائب کارگر بی شمار اند و رفع آن تحت حاکمیت رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی غیر ممکن می باشد. سرمایه دار به فکر خویش است و شکم اش سیر و چشمان دریده اش سیری ناپذیر. استثمار و بردگی کارگران به اوج خود رسیده است و کسی پاسخگو نیست. همه می خواهند تا آنجائی که جا دارد، کارگران را بچاپند. همه در فکر این اند که از نیروی کار، کارگران استفاده نمایند و در ازای آن، پولی پرداخت ننمایند. کارگر در این میان حق اعتراض به این همه بی عدالتی های موجود و عریان را ندارد؛ چرا که حقی برایش قائل نیستند؛ چرا که طبقه ی فرودست اند و بالادستان محق اند تا از قبل آنان بر سرمایه های شان بی افزایند و در رفاه و آسایش و در ناز و نعمت به زندگی انگل وارشان ادامه دهند.

این چه جامعه ای است که ظالمان برای میلیون ها تن از محروم ترین انسان ها ساخته اند. باید در سخت ترین شرایط و بدون حداقل امکانات بهداشتی و ایمنی به کار طاقت فرسا و آن هم با دستمزدهای ناچیز مشغول بکار شد و در پایان سرمایه داران و کارفرمایان حقوق ات را بالا بکشند. هیچ مرجعی وجود ندارد تا آنها را بازگو نمایی و بداد ات برسند. اگر دست به تحصن و اعتراض به این همه نابسامانی ها بزنی و خواهان باز پرداخت حقوق های چندین ماهه ات گردی در مقابل، گله های مزدور و وابسته ی رژیم قرار خواهی گرفت. اینها همه حافظان سرمایه اند. همین چند روز قبل کارگران "پوشینه بافت" قزوین که بیش از ۷ ماه است که حقوق و دیگر مزایای شانرا دریافت نکرده اند و در برابر دفتر ریاست جمهوری دست به اعتراض زده بودند، توسط نیروهای انتظامی مورد حمله قرار گرفته اند که در نتیجه یک کارگر در اثر ضربات باتوم ارگان های سرکوبگر رژیم جمهوری اسلامی جان خود را از دست داد. همچنین اوباشان و مدافعین بی چون و چرای سرمایه دار و کارفرما به کارگران معترض "پروفیل پارس" یورش برده و آنانرا مورد ضرب و شتم خویش داده اند.

مسلماً چنین حوادث و رخدادهای تلخ و دردناکی را ما بطور روزانه در این و آن کارخانه شاهد می باشیم و هیچ قانونی وجود ندارد تا از منافع ی کارگران دفاع نماید. بند بند قوانین نوشته شده توسط سرمایه داران، نمایانگر بی حقوقی کارگران و گسترش بخشیدن تعرضات کارفرمایان، به سازندگان اصلی جامعه است. آنان وقاحت را به اوج خود رسانده اند. هنگامی که تعدادی از کارگران شرکت "سیمین بال" گشتارگاه مرغ ساوه که ۵ ماه است حقوق و مزایای خود را دریافت نکرده اند و از کارفرما طلب حقوق معوقه ی خود گردیده اند، مدیریت شرکت با بی شرمی تمام می گوید که: "می خواهید کار کنید و نمی خواهید بروید و از سرویس های شرکت خواست که کارگران را به

منازل شان برساند". و یا هنگامی که تعدادی از کارگران شرکت رامشیر در پالایشگاه ۹ و ۱۰ عسویه دست به اعتصاب زدند و خواهان دستمزدهای عقب افتاده ی خود گردیده اند، کارفرما کارگران را تهدید می نماید و می گوید که: "فعلاً پول نداریم".

اینها نماد واقعی رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی است؛ اینها اوج وقاحت و بی شرمی انسان هایی است که از قبل دیگران بر زندگی شان جلای هر چه بیشتری بخشیده و زندگی میلیون تن از محرومان را به نکبت کامل کشانده اند؛ اینها بهره کشی و بردگی کارگران است؛ اینها چهره ی کریه حکومت مداران می باشد. حاکمیت زور است و زورمداران هر آنچه را که خود به صلاح خود می دانند، در حق کارگران بکار می بندند و قانون هم کاملاً در خدمت به آنان است. عجب دنیایی است. از نیرو و بازوی کارگران بهره می جویند و بر سرمایه های خود می افزایند و پائین ترین دستمزدها را برای شان قائل اند و در پایان از باز پرداخت آنها سر باز می زنند و وقتی که کارگر بدنبال حقوق اش می رود، کارفرمایان آنها را مورد تهدید قرار داده و می گویند که: "می خواهید کار کنید و می خواهید بروید" و از بی "پولی" می نالند!!! این جامعه ای است که حاکمان برای کارگران ساخته اند. در چنین قانون و نظامی، روشن است که کارگر از دریافت حقوق خویش محروم می گردد و روز به روز دامنه ی اسارت و بندگی اش گسترش می یابد. این دنیای سرمایه داران و حامیان اش می باشد. در این جوامع منش و منطق سرمایه دار، در این است تا انسان ها را به کارهای طاقت فرسا وادارند و به کار کشند و بابت آن، هیچ حقوقی به آنان پرداخت ننمایند. حق اعتراض و اعتصاب را هم از آنان سلب نموده اند. قانون وضع می نمایند که کارگر حق اعتصاب و اعتراض نسبت به بی عدالتی های موجود را ندارد؛ در عوض کارفرما و سرمایه دار مجاز است تا از پرداخت حقوق آنان سر باز زنند.

بهمین دلیل است که سرمایه داران علناً در پناه قوانین ضد کارگری رژیم جمهوری اسلامی، از پرداخت حقوق کارگران امتناع می ورزند و بموازات آن باز پس گیری حقوق های معوقه به یکی از معضلات عدیده ی کارگران تبدیل گشته است. هر روز تعدادی از کارگران، در به در بدنبال حقوق پرداخت نشده ی خویش می باشند و به فرمانداری ها مراجعه می نمایند؛ در مقابل مجلس دست به تحصن می زنند؛ به سر کارهای شان نمی روند؛ در برابر دفاتر ریاست جمهوری تجمع نموده و خواهان خواسته های بحق خود می باشند؛ در مقابل هم رژیم مدافع ی سرمایه، به حمایت از کارفرمایان برخاسته و آنانرا مورد ضرب و شتم قرار داده، دستگیر نموده و از کار بیکارشان می سازد. ابعاد این اعتراضات و عدم پرداخت حقوق کارگران از سوی صاحبان تولیدی و کارفرمایان آنچنان بالاست که خود رسانه های دولتی قادر به کتمان آنها نمی باشند. در همین رابطه؛

- اخیراً بیش از ۴۰۰ نفر از کارگران شرکت نساجی "پوشینه بافت" قزوین بدلیل به تعویق افتادن حقوق ۷ ماهه ی شان در مقابل استانداری این شهر دست به اعتراض زدند.

- تعدادی از کارگران کارخانه "نوشاب" تهران در اعتراض به عدم پرداخت حقوق و مزایای شان دست از کار کشیده و در مقابل این کارخانه دست به تجمع زدند.

- بیش از ۲۵۰ تن از کارگران نساجی کردستان "شاهو" و کارخانه "آلومین" نسبت به حقوقی شان در مقابل روابط کار کردستان دست به تجمع زدند؛ هنگامی که آنان قصد داشتند تا وارد ساختمان روابط کار گردند، ارگان های سرکوبگر رژیم به مقابله با آنها برخاسته و مانع ی ورود آنان به ساختمان گردیدند.

- ۱۰ ماه است که ۶۰ تن از کارکنان بیمارستان مهدیه کرمانشاه، هیچگونه حقوقی دریافت نکرده اند.

- "قربانعلی میرشکار" دبیر اجرایی خانه کارگر سیستان و بلوچستان می گوید که: "صدها کارگر شاغل در نهادهای دولتی از ۸ ماه پیش حقوق و مزایایی نگرفته اند".

- کارخانه داران شرکت "موحدین" تولید کننده دستگاه های آبیاری بارانی در شهرستان ساوه، ۴ ماه است که از باز پرداخت حقوق کارگران امتناع می ورزند.

- کارگران شرکت "سیمین بال" گشتارگاه مرغ ساوه بیش از ۵ ماه است که هیچگونه حقوقی دریافت نکرده اند.

- ۲۰۰ کارگر شرکت "ایران ساین" تولید کننده ی انواع قفل خودرو رشت، ۹ ماه است که حقوق شان پرداخت نشده است.

- ۸۴ کارگر "لامپ" فارس ۱ سال است که حقوق نگرفته اند.

- بیش از ۳ ماه است که کارفرما از دادن حقوق کارگران نساجی "خاتم الانبیاء" بوکان امتناع می ورزد. و

اینها نمونه های هر چند کوچکی است که در حق کارگران اعمال می شود و چنانچه بخواهیم بمواردی همچون فقدان امکانات ایمنی، بهداشتی و پائین بودن دستمزدها که توسط دبیر اجرایی خانه کارگر سیستان و بلوچستان اعلام گردیده و تاکید داشته است که بیش از ۱۰۰ نفر در نساجی زابل با حقوق ۵۰ هزار تومانی در ماه مشغول بکار اند و یا از فرسوده بودن ۳۵٪ از ساختمان های کارگری که باعث برق گرفتگی، سقوط و ریختن مصالح بر روی کارگران گردیده و چند روز قبل از سوی "ضیایی" عضو کمیته تخصصی مقررات ملی ساختمان کشور اعلام شده است، اشاراتی نمائیم، آن وقت بیشتر و عریان تر می توان به عمق فاجعه و جنایتکاری هایی را که سرمایه داران در حق کارگران روا می دارند، پی برد.

در زیر سایه ی حاکمیت ضد کارگری رژیم جمهوری اسلامی، کارگران با مشکلات غیر قابل تصویری روبرو می باشند و همواره در معرض تعرض کارفرمایان قرار دارند. امروزه تلاش و مبارزه برای بازستانی حقوق معوقه، به معضل بزرگ کارگران ایران تبدیل گشته است. کار در ازای بی حقوقی به یکی از سیاست روتین سرمایه داران تبدیل گشته است. کارگر در چنین مناسباتی کاملاً بی حقوق می باشد و از سوی هیچ نهاد و یا ارگانی مورد حمایت و پشتیبانی قرار نمی گیرد و همه ی این نهادهای باصطلاح مدافع ی کارگر، در دستان سرمایه داران و دولت یان متمرکز گردیده است. بی دلیل نیست که زیر پا گذاشتن علنی حقوق محروم ترین اقشار جامعه به بالاترین حد خود رسیده است.

بی تردید تا زمانی که رژیم جمهوری اسلامی به عنوان حامی و مدافع ی سرمایه داران وابسته بر سر کار اند، عدم پرداخت حقوق کارگران روز به روز توسط کارفرمایان ابعاد گسترده تری بخود می گیرد. این رژیم تحت هیچ شرایطی حقوق کارگران را محترم نمی شمارد. جمهوری اسلامی رسالت و ذات اش در استثمار و سرکوب کارگران می باشد. ریشه کن شدن استثمار و محترم شمردن حقوق و دیگر مزایای کارگران در گرو نابودی کامل

حاکمیت امپریالیستی بر جامعه ی مان نهفته می باشد. باید ریل و مسیر کنونی را تغییر داد. تغییر چنین روندی در اتحاد و یگانگی بخش های متفاوت کارگری و سازمان دادن مبارزات بحق شان از سوی نیروها و سازمان های مدافع ی آنان میسر می باشد. باید تلاش ورزید تا این حلقه های صدمه دیده، قطع و پاره شده را با حضور در صحن جامعه ترمیم و وصل نمود و بر این اوضاع نابسامان و نداری میلیون ها انسان خاتمه بخشید.

امروزه جامعه ی اعتراضی کارگری، نیازمند حمایت های عملی از سوی مدافعین اش می باشد. کارگران بنابه واقعیات و فشارهای گوناگونی که سرمایه داران در حق آنان روا می دارند، به خیابان ها می ریزند؛ دست به اعتصاب، تحصن و اقدام به عکس العمل در مقابل نا عدالتی های موجود زده و با نیروها و ارگان های سرکوبگر رژیم بمقابله بر می خیزند. ابعاد چنین عکس العمل ها آنچنان بالا و گویاست که نیازی به تکرار آنها نمی باشد. آنچه که در این میان بعنوان خلاء عملکرد دارد همانا فقدان رهبری و حمایت عملی از مبارزات بر حق کارگران از سوی نیروهای رادیکال، مبارز و کمونیست بر علیه ی دشمنان طبقاتی شان می باشد. این نقیصه و نقصانی است که پاسخگوئی بدان می تواند زمینه های رهائی کارگران از قیود بندگی و اسارت را فراهم آورد و چشم اندازهای روشن تری را در مقابل همه ی استثمار شوندهگان قرار دهد. تا مادامی که بطور جدی این نقیصه بر طرف نگردد، سرمایه داران، کارخانه داران و کارفرمایان بر ددمنشی های خود علیه ی کارگران افزوده و روز به روز تعرضات خویش را گسترش هر چه بیشتری خواهند بخشید.

شباهنگ راد

۱۸ ژانویه ۲۰۰۷

۲۸ دی ۱۳۸۵

<http://triboonshoma.blogfa.com>